

Vicenç Calonge i Gustà

Apassionada veritat

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2010

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC-2010-P-R-0240-0182

© del text: Vicenç Calonge i Gustà
© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró
Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida
C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)
Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79
ajuntament@ajalgaida.net
premiscastellitx@ajalgaida.net
biblioteca@ajalgaida.net
www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Vicenç Calonge i Gustà

Apassionada veritat

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2010

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC-2010-P-R-0240-0182

El poemari *Apassionada veritat*, de Vicenç Calonge i Gustà, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XXXIV Premi de Poesia dels Premis Castellitx 2010. En foren jurats Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila, Pere Mulet Cerdà i Antoni Vidal Ferrando.

Apassionada veritat

¿No t'avergonyeixes d'ocupar-te de la fortuna per veure com se't farà el més grossa possible, i de la glòria i de l'honor, i en canvi, del seny i de la veritat i de l'ànima, de veure com esdevindran millors, no te n'ocupes ni hi penses?

Plató. Apologia de Sòcrates.

De la vida
que és principi o força,
que és final o besada en crepuscle,
ser descambuixat paó en apassionada veritat.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

La quimera construeix l'atzar,
l'atzar com un gelat de llimona.
Vine amb mi on l'esguard és sempre alegre!

Apassionada veritat

Els dies conformen l'alçada dels fills.
I blanquegen els cabells orgullosos com déus.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

Lluitar contra les ombres no.
Ser amic del fred i a la vegada del foc
com una sement que suma i és després cima.

Endiumenjada parla plena de pètals ocres
que de tan bells il·luminen, arrossequen,
traspassen al paper el conhort de qui escriu.
M'inclín sota l'amor de les seves mans per saber-me associat.

Apassionada veritat

Com la llum que s'escampa,
que s'aferra i creix i ens revolta,
sargantana o poeta que d'ella s'alimenta,
ésser que es troba en el dubte,
ànima sempre jove, ulls sempre nous: innocència!

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

De les preguntes sense resposta
n'he fet espectres que m'acompanyen.

Apassionada veritat

Són l'escuma del poema:
sentiments en deliri,
impossible inventari d'estels.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

El passat és sucre asfaltat:
semblants a miratges resten avions de paper.

Apassionada veritat

Converses.
Ones de color verd.
Els mots són balcons per a les ànimes.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

Boca oberta.

Ferm pas.

Potser la solitud d'un lleó engabià desfullant del ferro la feblesa.

Apassionada veritat

Tot són dubtes.
Sort de la besada,
escorça per a salvar-nos
i benedicció sobre les preguntes.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

Viatjar és trobar-se, cara a cara, amb la ignorància.
Sabent que no sabent
hom ha tocat i tacat l'aura rossa de la pregària,
hom ha contat i cantat amb olor d'enyorança,
hom ha escrit i llegit versos per comprendre la pluja
com un déu en un calze amb vi, eternitat.

Apassionada veritat

Nigul lleugeríssim passares en simfonia d'amor.
Sabies de la vida més que ningú perquè la guanyaves perdent-la.

Avinguda que s'estreny, olivera de cinquanta-cinc anys,
em llanç cap a l'imaginari que vull com una deu.
Per això parl i llegesc amb el mal i el cim, el rosegó i el bé, figa mossegada.
Sí, devor la vida com qui despullà una dona i l'estima i mor una mica.
Perquè em sé de no metre noranta i no sense gaire pèl,
els meus no cent quilos em fan imponent, veu tumultuosa, contradictòria,
plena d'esclètxes per on entra el sol o tal volta l'ensomni
que així puja com una alosa amb les ales de la Mar
o davalla com un Dant a l'infern de cent mil rajoles cruiades.
Infant summament egoista, rabiosament sincer:
on és l'ós blanc de la Lluna?

Apassionada veritat

I en el cendrer
on viuen els records dels nostres dies,
calidoscopi, grells d'alegria madura.
Sac invisible on habiten
les més dolces paraules i sobrenaturals fets.
Mans i fang, fang i mans, carícies
i seny, sempre, sempre, meravellant-se.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

He pujat tots els graons que em pertocaven?

Si fos així...

Perquè el viure

és una casa que ens ve donada.

Però l'esperança

és una espurna que sols tenen els que mai no moren.

Apassionada veritat

El vent també s'atura,
reposa i pensa
quina serà la seva propera investida.

I se'n durà
llavors que foren somnis,
somnia que foren éssers,
éssers que s'oblidaran del demà.

El vent també s'atura
com ara jo,
amb llapis i quadern a les mans,
prepar el meu altar,
altar de foc, altar de silenci.

El vent també s'atura
i jo, com ell, m'endiumenj per a una propera investida.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

Creia que el cel era clau
i en veritat misericòrdia,
eteri camí dels desencisats
que anhelen esplendors en nits blanques,
guspises que taquen i esdevenen alleluies.
Els versos són escales
per on s'enfilen fills i filles
a la recerca del globus
que encaçar es deixa
com un pelut ca nascut per ser acaronat.

Apassionada veritat

Parlen els paraigües blancs
com monges immaculades
o judoquis vencedors
d'estrebades i temps.

Parlen els paraigües blaus
com lletres de cançons
o tobogans sinuosos
per on caduquen les infanteses.

Parlen els paraigües vermells
en ziga-zaga de carrers,
arbres escapçats
i passions que no tornaran per prohibides.

Parl de mi com una pilota que rodolà.

Vull la llum
en un cos
de paraula
que alimenta
que fa créixer
somiada
llibertat
en somriure
de desig
com la força
de l'instint
maternal
sens mesura.

Apassionada veritat

Al pis de dalt ja inexistent
en Joan, o era Antoni?,
em feia riure i riure,
galtes de pa, tomàtiga madura:
les titelles eren mèdiums
d'un déu cansat de creu.

Alenen en la memòria
estimats éssers que perduren com a pedres.
Per a guarir-se?
Per a reencarnar-se?
Serà la mar el sepulcre de totes les ànimes?
Hem de pensar que abans i després de l'escena hi ha, sempre, un teló.

